

over for. Vil man være ansvarlig for økonomien på de private sygehuse eller ansvarlig for et offentligt sundhedsvæsen, hvor alle kan få den nødvendige hjælp? Vil man være ansvarlig for, at de rigeste kan få et stadig stigende forbrug, eller ansvarlig for, at de med de laveste indkomster og især de fattigste kan have råd til både bolig og mad?

Jeg vil gerne slutte med at se på den større sammenhæng, for vi står i dag med tre store udfordringer, som vi nødt til at finde svar på. Der er for det første klimaændringerne, der helt bogstaveligt truer vores eksistens, og der er for det andet den stigende ulighed. Det er en stigende ulighed, som i det enkelte land ødelægger den tillid og solidaritet, som et godt samfund er afhængig af, og som på globalt plan medfører social uro, social dumping og tvinger mennesker til at rejse for at finde arbejde. For det tredje er der nedbrydningen af demokratiet. Der er et udvidet formelt demokrati, men det reelle demokratiske råderum bliver mindre og mindre, i takt med at markedet breder sig og bliver mere og mere privatiseret.

Alle tre udfordringer er skabt af, at man har ladet markedet regere mere og mere uhæmmet. Derfor er vi nødt til at finde alternativer til hensynsløs vækst og monopolisering. Der er brug for, at vi efter næste valg ikke bare får en ny regering, men får en ny politik. En ny udenrigspolitik, der støtter udvikling af demokrati og skaber bæredygtighed for både mennesker og miljø. En ny miljø- og klimapolitik, hvor vi skal lægge en plan for udfasning af fossile brændstoffer, både olie, kul og gas, og for udvikling af bæredygtighed i al slags produktion.

Vi skal have skabt en ny ledelse af den offentlige sektor. Vi skal skrotte new public management, lean, og hvad det hedder alt sammen. Vi skal i stedet for udvikle ny demokratisk ledelse, privatiseringen af DONG, DSB osv. skal stoppes, og samtidig er der brug for, at vi får indført meget mere demokrati i lokalsamfundene. Vi skal have meget mere lighed, og vi skal skabe mulighed for, at alle borgere kan arbejde og få et bæredygtigt liv. Vi skal sikre billige boliger til alle, for boligmarkedet er i dag en af de største ulighedsfaktorer i samfundet. Der skal ske en demokratisering af den private sektor; medarbejderne skal have indflydelse på arbejdets tilrettelæggelse, og vi skal demokratisere bank- og kreditverdenen. Vi skal have meget mere kunst og kultur ud til alle, og viden skal være offentligt tilgængelig.

Omdrejningspunktet for en sådan ny politik skal være frigørelse af det enkelte menneske. Vi skal sikre en frigørelse af det enkelte menneske, og frigørelse er altid sket ved at styrke demokrati og fællesskab. Den massive opbakning til strejkerne giver grund til optimisme om, at vi kan få udviklet en sådan ny politik, og at vi også kan få flertal for den.

Kl. 17:14

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Tak til ordføreren. Jeg har ikke set nogen markere for korte bemærkninger, jeg skal lige tjekke efter, om det er rigtigt. Det er der ikke. Vi går videre i ordførerrækken og er nu nået til Ny Alliance. Værsgo til hr. Anders Samuelsen.

Kl. 17:15

(Ordfører)

Anders Samuelsen (NY):

Da jeg skulle forberede mig på den her tale, sendte jeg en mail ud til vores medlemmer og bad dem om at inspirere mig til talen, og det kom der faktisk en sand mailstorm ud af. Her er sammentrækningen af de gode indspark, jeg fik:

I dag slutter endnu en folketingssamling med et borgerligt flertal i Folketinget og med en borgerlig regering ved roret. Egentlig burde vi i Ny Alliance som et borgerligt parti glæde os, men desværre må vi konstatere, at trods det borgerlige flertal føres der ikke borgerlig politik. Faktum er, at de borgerlige aftryk på dagens Danmark efter 7 år med VK fortoner sig, når vi ser på fakta.

Skatteindtægterne er steget på grund af højkonjunktoren, men alligevel har Danmark det højeste personlige skattetryk i verden. Det er ikke godt nok. Ingen andre steder i verden sætter højeste marginalskat så tidligt ind, ingen andre steder i verden er den så høj, ingen andre steder i verden er det over 44 pct. af de fuldtidsbeskæftigede, der rammes af den. Det er heller ikke godt nok.

Da VK-regeringen kom til, var der 742.000 personer på overførselsindkomst, i dag er tallet 710.000. Netto er der altså kun flyttet 32.000 personer fra passiv til aktiv forsørgelse. Det er heller ikke godt nok.

Aldrig har den offentlige sektor været så belastet af regler, mistillid og bureaukrati. Det er heller ikke godt nok.

Der har siddet et flertal af borgerlige liberale politikere i 7 år, man har regeret i magsvejr og medvind under en højkonjunktur, og alligevel står vi i dag med præcis de samme udfordringer som dengang for 7 år siden, da V og K afløste S